



Міністерство освіти і науки України
Вінницький національний аграрний університет
ННББ міжнародний науково-класичний конгресум
Селянська спілка України
Громадська організація "Екоферма "Дністер"
Асоціація професорів і дослідників агрономів Вінницької області

ПРОГРАМА
МІЖНАРОДНОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ
КОНФЕРЕНЦІЇ

«ЗЕМЛЯ- ПОТЕНЦІАЛ ЕНЕРГЕТИЧНОЇ, ЕКОНОМІЧНОЇ ТА НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ ДЕРЖАВИ»

24-25 ЖОВТНЯ 2019
М.ВІННИЦЯ

12:30- 12:35	РЕКОМЕНДАЦІ ЩОДО ЗАКОНОТВОРЧИХ ІНІЦІАТИВ, ПОВ'ЯЗАНИХ ІЗ РИНКОМ ЗЕМЛІ Рябошапка Вадим Борисович, кандидат технічних наук, старший викладач кафедри агроінженерії та технічного сервісу Вінницького національного аграрного університету
12:35- 12:40	АГРОТЕХНОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ ЗБЕРЕЖЕННЯ ПРОДУКТИВНОГО ПОТЕНЦІАЛУ ЗЕМЕЛЬ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОГО ПРИЗНАЧЕННЯ ПРИ МЕХАНІЗОВАНИХ ПРОЦЕСАХ САДІННЯ КАРТОПЛІ Мизюк Андрій Ілліч, аспірант Вінницького національного аграрного університету
12:40- 12:45	ЕФЕКТИВНІСТЬ ВИКОРИСТАННЯ БІОЕНЕРГЕТИЧНОГО ПОТЕНЦІАЛУ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ЗЕМЕЛЬ Бурлака Сергій Андрійович, аспірант Вінницького національного аграрного університету
12:45- 12:50	ДЕГРАДАЦІЯ ҐРУНТІВ В УМОВАХ ІНТЕНСИВНОГО ЗЕМЛЕРОБСТВА Мельник Вікторія Олександрівна, аспірантка Вінницького національного аграрного університету
12:50- 12:55	МІНІМІЗАЦІЯ ОБРОБІТКУ ҐРУНТУ В СИСТЕМІ АГРОЕКОЛОГІЧНОГО ЗАХИСТУ ҐРУНТІВ Ярощук Роман Олександрович, аспірант Вінницького національного аграрного університету
12:55- 13:00	ЗЕМЛЯ – НЕВІД'ЄМНА ЧАСТИНА ДЛЯ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА Вугляр Василь Сергійович, аспірант Вінницького національного аграрного університету
13:05- 13:10	ЗЕМЛЯ – РЕСУРСНИЙ ПОТЕНЦІАЛ РЕГІОНУ Зелінська Ірина Петрівна, аспірантка Вінницького національного аграрного університету
13:10- 13:15	МУЛЬЧУВАННЯ ҐРУНТУ, ЯК ЗАСІБ ПОКРАЩЕННЯ ЖИТТЄЗДАТНОСТІ ДЕНДРОФЛОРИ Дудник-Танасюк Євгенія Григорівна, аспірантка Вінницького національного аграрного університету

Земля – невід’ємна частина для сільського господарства

Вугляр В.С.

аспірант Вінницького національного аграрного університету

e-mail: Vasia.Vugliar@gmail.com

<https://orcid.org/0000-0001-7262-2157>

Сільське господарство України — одна з провідних галузей економіки України.

Крім стабільного забезпечення населення країни якісним, безпечним, доступним продовольством, сільське господарство України спроможне на вагомий внесок у розв’язання світової проблеми голоду. Його потенціал виробництва значно перевищує потреби внутрішнього ринку.

Сільське господарство є первинною ланкою агропромислового комплексу (апк) і разом із харчовою та деякими галузями легкої промисловості (текстильною, шкіряною, хутровою) становить його основу.

Передумови розвитку. Сільське господарство належить до найдавніших видів господарської діяльності людини. на території України на рубежі V і IV тисячоліть до н. е. розвинулося осіле землеробство (трипільська культура). З давніх часів Україна відома своєю сільськогосподарською продукцією серед інших народів і країн. і зараз сільське господарство належить до важливих галузей міжнародної спеціалізації нашої держави.

Розвиток сільського господарства залежить від природно-географічних і соціально-економічних передумов. До перших належать земельно-грунтові й агрокліматичні ресурси, які загалом дуже сприятливі в Україні.

Перед соціально-економічних передумов сільськогосподарського виробництва важливу роль відіграють трудові ресурси (сільські райони України ними забезпечені достатньо), особливості землеволодіння, тобто відносини

власності на землю, й аграрна політика держави. В Україні тривалий час землею володіли держава і великі колективні господарства, зараз вона — у власності селянських спілок і фермерів. Зміни у землеволодінні відбуваються дуже повільно. Новим поштовхом для подальшого реформування селянського господарства стало прийняття у 2001 р. Земельного кодексу України, що його справедливо назвали "земельною конституцією". Частка землі, що знаходиться у володінні фермерів (таких в Україні понад 46 тис. господарств) становить тільки 8% від площі сільськогосподарських угідь. Розвиток фермерства та створення кооперативів селян-власників землі дасть змогу значно підняти рівень розвитку сільськогосподарського виробництва у країні. Це вже проявляється в останні роки, коли процеси реформування в сільському господарстві стали більш реальними [6].

Сільськогосподарські угіддя займають 42 млн. гектарів, або 70 % загального фонду країни. 78,9 % сільськогосподарських угідь - орні землі та багаторічні насадження, 13,0 % - пасовища, 8,4 % - сіножаті. Найвища частка орних земель - у степових районах (70–80 %) і лісостеповій зоні. Пасовища зосереджені, в основному, в Карпатах, на Поліссі та в південно-східних степових областях, сіножаті - в долинах річок лісової і лісостепової зон.

Станом на 2015 рік українські сільгоспвиробники постачають свою продукцію в 190 країн світу.

За даними уряду, станом на 2018 рік агросектор займає майже 17 % ВВП України і приносить майже 38 % валютної виручки [1].

Виробництво, переробка і експорт зерна в Україні дають суттєві грошові надходження до бюджету і є важливими сферами працевлаштування населення країни. Крім того, зернова галузь країни має суттєвий потенціал розвитку, пов'язаний, перш за все, з наявністю багатих земельних ресурсів і достатньої кількості кваліфікованої робочої сили.

Одним із складових елементів ресурсного потенціалу є земля. Вона активно впливає на процес виробництва, є його найважливішим складовим

елементом, базою для органічного поєднання інших виробничих ресурсів. У статті проаналізовано дані у системі землекористування і землеволодіння, визначено ступіть використання землі та рівень ефективного сільськогосподарського виробництва.

Конституція України, виходячи з незамінності землі як природного ресурсу, цілком закономірно визнала її основним національним багатством, що перебуває під особливою охороною держави. Як відомо, 2/3 загальної площі сільськогосподарських угідь України мають чорноземні ґрунти, які за рівнем природної родючості є одними з найкращих. Чорноземи нашої країни становлять 8,7% усіх чорноземів світу.

Одним із складових елементів ресурсного потенціалу є земля. Вона активно впливає на процес виробництва, є його найважливішим складовим елементом, базою для органічного поєднання інших виробничих ресурсів. У статті проаналізовано дані у системі землекористування і землеволодіння, визначено ступіть використання землі та рівень ефективного сільськогосподарського виробництва. Обґрунтовано напрями ефективного використання в аграрних формуваннях досліджувального регіону. Основним напрямом підвищення економічної ефективності використання земельних ресурсів є послідовна інтенсифікація аграрного виробництва. Актуальність і практична необхідність суспільно географічних досліджень земельних ресурсів полягає у вирішенні проблеми раціонального використання земельно ресурсного потенціалу, що перебуває в трансформаційному стані. Покращення економічної ситуації в сільському господарстві і забезпечення максимального використання його можливостей досягається за умови раціонального використання ресурсів на основі їх пропорційності і збалансованості. Отже, ми маємо унікальний земельноресурсний потенціал, ощадливе, ефективне, раціональне й екологічнобезпечне використання та всіляка охорона якого є в сучасних умовах однією з найактуальніших проблем національної безпеки держави [2].

Раціональне та ефективне використання земель аграрними підприємствами є запорукою їх успішного функціонування та забезпечення розширеного відтворення. Оскільки земля у сільському господарстві є головним засобом виробництва, то здійснення капіталовкладень у підвищення її родючості виступає необхідним елементом господарської діяльності аграрних підприємств, а залучення зовнішніх інвестицій у землю сприяє збільшенню показників виробництва сільськогосподарської продукції, покращанню родючості ґрунтів та підвищенню конкурентоспроможності підприємств на національному та зарубіжних ринках. Враховуючи сьогоденний кризовий стан аграрного сектору економіки України, здійснення інвестицій у поліпшення використання земельних ресурсів аграрними товаровиробниками як на внутрішньому, так і на зовнішньому продовольчих ринках нині є проблематичним [3].

Проблема ефективного використання потенціалу сільського господарства в нинішніх умовах стає все актуальнішою. З досвіду вітчизняних і зарубіжних сільськогосподарських підприємств за однакових умов функціонування більш успішними і конкурентоспроможними є ті з них, що не лише вдосконалюють свою продукцію та бізнес-процеси, а й розвивають внутрішні ресурси як унікальні джерела конкурентної переваги в динамічному зовнішньому середовищі. Сільське господарство є пріоритетною галуззю виробництва для Тернопільської області. Протягом останніх років збережена позитивна тенденція до нарощування обсягів валової продукції сільськогосподарського виробництва. Враховуючи зручне географічне розташування, сприятливі кліматичні умови, область має низку переваг, зокрема для міжнародної торгівлі. Проте головні виклики пов'язані з низькими показниками продуктивності агровиробництва, доданою вартістю, недостатньо розвиненим внутрішнім ринком. Вирощування більшості традиційних (технічних) культур стало малорентабельним, а сільськогосподарські виробники не повністю обізнані з новими тенденціями

на внутрішньому й міжнародному сільськогосподарських ринках. Ступінь проникнення сучасних технологій, що забезпечує високу продуктивність виробництва, є низьким, а сільськогосподарська продукція не завжди відповідає міжнародним стандартам, потрібним для експорту. Зважаючи на ресурсний потенціал, обсяг виробництва продукції сільського господарства не відповідає потенційним можливостям регіону в раціональному використанні ресурсів. Ключовим питанням є ефективність використання наявних ресурсів та потенціалу регіону для його всебічного розвитку та підвищення рівня життя населення. Це зумовлює необхідність дослідження економічного потенціалу для забезпечення стійких позицій на ринку. Водночас активні суспільно-економічні зміни, які відбуваються у сільській економіці, та способі життя на сільських територіях зумовлюють необхідність оцінки та пошуку резервів ефективного використання наявних ресурсів і потенціалу регіону для його всебічного розвитку та підвищення рівня життя населення. Тому обрана тема дослідження є актуальною в контексті питання щодо формування соціально-економічних перспектив розвитку сільських територій у цілому та сільського господарства зокрема [4].

Стаття 39. Природні ресурси загальнодержавного і місцевого значення

До природних ресурсів загальнодержавного значення належать:

а) внутрішні морські води та територіальне море;

{Пункт "а" частини першої статті 39 в редакції Закону № 1641-VIII від 04.10.2016}

б) природні ресурси континентального шельфу та виключної (морської) економічної зони;

в) атмосферне повітря;

г) підземні води;

д) поверхневі води, що знаходяться або використовуються на території більш як однієї області;

- е) лісові ресурси державного значення;
- є) природні ресурси в межах територій та об'єктів природно-заповідного фонду загальнодержавного значення;
- ж) дикі тварини, які перебувають у стані природної волі в межах території України, її континентального шельфу та виключної (морської) економічної зони, інші об'єкти тваринного світу, на які поширюється дія Закону України "Про тваринний світ" і які перебувають у державній власності, а також об'єкти тваринного світу, що у встановленому законодавством порядку набуті в комунальну або приватну власність і визнані об'єктами загальнодержавного значення;

{Пункт "ж" статті 39 в редакції Законів № 81/96-ВР від 06.03.96 , № 1122-IV від 11.07.2003 }

- з) корисні копалини, за винятком загальнопоширених.

Законодавством України можуть бути віднесені до природних ресурсів загальнодержавного значення й інші природні ресурси.

До природних ресурсів місцевого значення належать природні ресурси, не віднесені законодавством України до природних ресурсів загальнодержавного значення.

{Стаття 39 із змінами, внесеними згідно із Законом № 81/96-ВР від 06.03.96} [5].

Висновок

Сільське господарство — галузь матеріального виробництва, що займається вирощуванням культурних рослин та розведенням домашніх тварин для забезпечення населення продуктами харчування, а промисловості — сировиною.

Розвиток сільського господарства залежить від природно-географічних (земельно-грунтові й агрокліматичні) і соціально-економічних передумов. В Україні вони загалом дуже сприятливі.

Технічний прогрес змінює наш світ неймовірними темпами. Те, що ще позавчора здавалося фантастикою, вчора перетворилося на сміливу ідею, а вже сьогодні на повну впроваджується у наше повсякденне життя. Аграрний сектор не став винятком. За останні сто років індустрія пододала величезний шлях від гужових возів до автопілотованих комбайнів та дронів-обприскувачів. Не дивно, що талановиті розробники хочуть інтегрувати в цей ринок ексклюзивні, довгоочікувані та корисні інноваційні розробки.

Список використаної літератури

1. [Електронний ресурс]
https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%A1%D1%96%D0%BB%D1%8C%D1%81%D1%8C%D0%BA%D0%B5_%D0%B3%D0%BE%D1%81%D0%BF%D0%BE%D0%B4%D0%B0%D1%80%D1%81%D1%82%D0%B2%D0%BE_%D0%A3%D0%BA%D1%80%D0%B0%D1%97%D0%BD%D0%B8
2. [Електронний ресурс] http://www.agrosvit.info/pdf/3_2018/9.pdf
3. [Електронний ресурс] http://financial.lnu.edu.ua/wp-content/uploads/2015/10/Vlnau_econ_2015_222_10.pdf
4. [Електронний ресурс] http://www.visnyk-econom.uzhnu.uz.ua/archive/17_2_2018ua/36.pdf
5. Стаття 39. Природні ресурси загальнодержавного і місцевого значення <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1264-12>
6. [Електронний ресурс] <https://geomap.com.ua/uk-g9/924.html>